

[Elgaard.]

det danske marked ville blive forsynet med de nødvendige varemængder på dette område, er en selvfølge. Gennem den da tænkte kornordning kunne der skabes en prisnedsættelse på hvedemel, idet kornet skulle afleveres til en lavere pris end den nuværende. Reduktionen af den pris, landbruget fik for rugen, skulle anvendes til andre prisreduktioner. Landbrugets samlede bidrag til prisnedsættelserne ville da andrage 150 mill. kr. Alle andre erhverv ville også komme til at yde deres bidrag gennem en ændring bl. a. i prisloven og vedrørende avancebegrænsningen, og det kan vel ikke være nogen indvending, heller ikke fra oppositionens side, overfor det, der nu foreslås, at det samme vil gælde under den ordning, der vil blive tale om, hvis der opnås resultater ved behandlingen af disse forslag.

Jeg har lov til at sige, at regeringens forslag både var vel afstemt og i virkeligheden et forslag, der som helhed betragtes — og det samme kan jeg sige om de foreliggende forslag — burde have været et brugbart forhandlingsgrundlag, hvorom partierne med alvor gik til forhandling. De forslag, der var stillet fra oppositionens side på et tidligere tidspunkt, havde ikke den jævntilstand af opgaverne, som regeringens forslag havde, og som allerede nævnt afvistes i hvert fald et af de mest betydende hovedpunkter i forslaget. Også på dette område kan jeg sige, at regeringen havde udstrakt en hånd ved sine forslag, med en rimelig vurdering af familiernes placering i vort land. Når socialdemokratiet mente — det udtalte man —, at alle prisstigninger herefter skulle bæres af lønmottagerne i det år, ordningen ville gælde, så kan dette jo ikke holde. Den prissænkning, forslaget ville skaffe, stod fast, og selvom der på en række andre vareområder skulle fremkaldes en prisstigning i dette år, ville den antagelig bære en række varer, som man i de forskellige hjem i nogen grad selv var herre over omfanget af indkøbet af. Jeg tror derfor, at man ikke ville have opnået ringere vilkår, hvis regeringens forslag var blevet gennemført, end hvis det socialdemokratiske forslag om en omsætningsafgift var blevet fremmet, idet det også på en række områder ville lægge byrder på hjemmene. Jeg ved meget vel, at man fra socialdemokratiets side ønskede, at der skulle foretages visse sociale foranstaltninger i forbindelse med forslaget om omsætningsafgiften, og det er givet, at der ville være en række hjem, hvor de økonomiske forhold er så stramme, at de måtte have erstatning for en sådan afgift. Men som

alle deltagere i forhandlingerne ved, kom man ikke ind på enkeltheder, hverken på dette eller på en række andre områder, og derfor står vi ret usikkert overfor de socialdemokratiske planer både med hensyn til deres formål og med hensyn til, hvor vidtspændende de var. Een ting er i hvert fald givet, at i samme udstrækning som man påny udpumper en større eller mindre del af de inddragne beløb — det gælder også de lovforslag, som nu foreligger på folketingets bord —, i samme udstrækning fjerner man den virkning, disse forslag skulle have i kampen mod vor dårlige økonomi.

Arbejdet med at forbedre økonomien, at få skabt en fastere linie, at få begyndt at rette situationen op, må jeg vurdere således, at man ikke kommer udenom pristallet, og jeg tror derfor, at man ved denne lejlighed må sige rent ud, at i de forhandlinger, der skal føres, må også dette problem være draget ind. Der er ingen, der kan være interesseret i, at pristallets spiralformede himmelflugt skal fortsætte fremefter; det vil være nødvendigt på den ene eller den anden måde at foretage et indgreb deroverfor.

Udover at konstatere afbrydelsen af forhandlingerne i første stadium kan det imidlertid siges, når man gennemgår de forskellige partiets udkast til en ordning og ikke bedømmer dem, som helheder, men tager enkelte af tingene ud, at der selvfølgelig er en række områder, hvor der er visse fælles træk i afsnit af oppositionspartiernes og regeringens forslag, og jeg må vurdere de nu af regeringen forelagte forslag som i hvert fald et alvorligt forsøg på at prøve at samle de områder, hvor der har været visse fællestræk i de forudgående forhandlinger, således at man på basis af dette og med de øvrige efter regeringens bedømmelse nødvendige ting sat ind i forslagene nu prøver at nå et resultat. Der er ingen tvivl om, at man nok kunne enes om en kornordning. Der er nok heller ingen tvivl om, at man kunne enes om en fastsættelse af priserne på visse livsfornødheder. Der er heller ingen tvivl om, at man, hvis man kan finde en praktisk og god form, også kunne enes om, at der fra skibsfartens side ydes et bidrag, og hvis man igennem prisloven og en nedsættelse af avancerne kunne få også de andre erhverv til at yde et bidrag, tror jeg nok, der i denne sal vil være flertal for, at man skal prøve, hvad man kan nå af økonomisk rettelse på dette område.

Men det, som er kærnen i hele problemet,